

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 kwietnia 2018 roku

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. VII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Marcin Oleśko

Protokolant: sekr. sądowy A. K.

po rozpoznaniu w dniu 6 kwietnia 2018 roku,

sprawy **M. S. (1)** s. M. i K. z domu J. ur. (...) w C.

oskarżonego o to, że:

1. w dniu 21.10.2017 ok. godz. 18.40 w m. S. (...), gm. G. umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym przez to, że kierując samochodem osobowym marki F. (...) nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości prowadzącym o godz. 19.25 do stężenia na poziomie 0,79 mg/l, o godz. 19.50 do stężenia na poziomie 0,71 mg/l, o godz. 21.01 do stężenia na poziomie 0,53 mg/l, o godz. 21.02 do stężenia na poziomie 0,51 mg/l, o godz. 21.34 do stężenia na poziomie 0,48 mg/l, o godz. 22.04 do stężenia na poziomie 0,42 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu w wyniku nieprawidłowej obserwacji przedpoła jazdy podjął manewr wyprzedzania (...) matki T. nr rej. (...) kierowanego przez A. K. który w tym czasie wykonywała manewr skrętu w lewo czym doprowadził do zderzenia, czym nieumyślnie spowodował u niej obrażenia ciała w postaci urazu głowy ze wstrząśnieniem mózgu, złamania łuku kręgu szyjnego C7, złamania kości krzyżowej, stłuczenia biodra i podudzia lewego, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów jej ciała na okres dłuższy niż siedem dni

tj. o czyn z art. 177 § 1 kk w zw. z art. 178 § 1 kk

2. w dniu 21.10.2017 r. ok. godz. 18.40 w m. S. (...), gm. G. prowadził po drodze publicznej pojazd mechaniczny – samochód osobowy marki F. (...) nr rej. (...) w ruchu lądowym będąc w stanie nietrzeźwości prowadzącym o godz. 19.25 do stężenia na poziomie 0,79 mg/l, o godz. 19.50 do stężenia na poziomie 0,71 mg/l, o godz. 21.01 do stężenia na poziomie 0,53 mg/l, o godz. 21.02 do stężenia na poziomie 0,51 mg/l, o godz. 21.34 do stężenia na poziomie 0,48 mg/l, o godz. 22.04 do stężenia na poziomie 0,42 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu czym umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym

tj. o czyn z art. 178a § 1 kk

1. oskarżonego **M. S. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie I aktu oskarżenia wyczerpującego dyspozycję art. 177 § 1 kk w zw. z art. 178 § 1 kk i za to na podstawie art. 177 § 1 kk w zw. z art. 178 § 1 kk wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

2. na podstawie art. 46 § 2 kk orzeka od oskarżonego M. S. (1) na rzecz pokrzywdzonej A. K. nawiązkę w wysokości 3000 (trzech tysięcy) złotych;

3. oskarżonego **M. S. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie II aktu oskarżenia wyczerpującego dyspozycję art. 178a § 1 kk i za to na podstawie art. 178a § 1 kk wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

4. na podstawie art. 42 § 2 kk w związku ze skazaniem oskarżonego w punkcie 3 (trzecim) wyroku orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres 3 (trzech) lat;
5. na podstawie art. 43a § 2 kk w związku ze skazaniem oskarżonego w punkcie 3 (trzecim) wyroku zasądza od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej kwotę 5.000 (pięć tysięcy) złotych tytułem świadczenia pieniężnego;
6. na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk, art. 86 § 1 kk orzeczone w punkcie 1 (pierwszym) i 3 (trzecim) niniejszego wyroku jednostkowe kary pozbawienia wolności łączy i wymierza oskarżonemu karę łączną 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;
7. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 kk wykonanie kary łącznej 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby 3 (trzech) lat;
8. na podstawie art. 71 § 1 kk wymierza oskarżonemu karę grzywny w ilości 120 (sto dwadzieścia) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych;
9. na podstawie art. 230 § 2 kpk nakazuje zwrócić pokrzywdzonej A. K. dowód rzeczowy szczegółowo opisany w wykazie dowodów rzeczowych i śladów kryminalistycznych nr (...)Lp. dowodu rzeczowego 1 na karcie 22 akt sprawy (...)
10. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 187,84 (sto osiemdziesiąt siedem złotych osiemdziesiąt cztery grosze) złotych tytułem zwrotu wydatków oraz kwotę 420 (czterysta dwadzieścia) złotych tytułem opłat.

Sygn. akt VII K 687/17

UZASADNIENIE

W niniejszej sprawie wraz z aktem oskarżenia wpłynął wniosek prokuratora złożony w trybie art. 335 § 2 kpk.

Na posiedzeniu w dniu 6 kwietnia 2018 roku z uwagi na błędnie przygotowany wniosek przez organ prokuratorski, Sąd w porozumieniu z prokuratorem dokonał jego modyfikacji. Po dokonaniu modyfikacji Sąd uwzględnił wniosek i wydał wyrok w trybie art. 343 kpk.

Jak stanowi art. 424 § 3 kpk w wypadku złożenia wniosku o uzasadnienie między innymi co do rozstrzygnięcia o karze albo o uzasadnienie wyroku wydanego w trybie art. 343 kpk, sąd może ograniczyć zakres uzasadnienia do wyjaśnienia podstawy prawnej tego wyroku oraz wskazanych rozstrzygnięć. Dlatego też Sąd w dalszej części ograniczy uzasadnienie do omówienia wskazanych okoliczności.

M. S. (1) w dniu 21.10.2017 około godz. 18.40 w m. S. (...), gm. G. umyślnie naruszając zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym przez to, że kierując samochodem osobowym marki F. (...) nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości prowadzącym o godz. 19.25 do stężenia na poziomie 0,79 mg/l, o godz. 19.50 do stężenia na poziomie 0,71 mg/l, o godz. 21.01 do stężenia na poziomie 0,53 mg/l, o godz. 21.02 do stężenia na poziomie 0,51 mg/l, o godz. 21.34 do stężenia na poziomie 0,48 mg/l, o godz. 22.04 do stężenia na poziomie 0,42 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu w wyniku nieprawidłowej obserwacji przedpola jazdy podjął manewr wyprzedzania (...) marki T. nr rej. (...) kierowanego przez A. K. który w tym czasie wykonywała manewr skrętu w lewo czym doprowadził do zderzenia, czym nieumyślnie spowodował u niej obrażenia ciała w postaci urazu głowy ze wstrząśnieniem mózgu, złamania łuku kręgu szyjnego(...) złamania kości krzyżowej, stłuczenia biodra i podudzia lewego, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów jej ciała na okres dłuższy niż siedem dni, swoim zachowaniem wyczerpał dyspozycję art. 177 § 1 kk w zw. z art. 178 § 1 kk.

Ponadto M. S. (1) w dniu 21.10.2017 r. ok. godz. 18.40 w m. S. (...), gm. G. prowadząc po drodze publicznej pojazd mechaniczny – samochód osobowy marki F. (...) nr rej. (...) w ruchu lądowym będąc w stanie nietrzeźwości

prowadzącym o godz. 19.25 do stężenia na poziomie 0,79 mg/l, o godz. 19.50 do stężenia na poziomie 0,71 mg/l, o godz. 21.01 do stężenia na poziomie 0,53 mg/l, o godz. 21.02 do stężenia na poziomie 0,51 mg/l, o godz. 21.34 do stężenia na poziomie 0,48 mg/l, o godz. 22.04 do stężenia na poziomie 0,42 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu czym umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, swoim zachowaniem zrealizował znamiona czynu zabronionego z art. 178a § 1 kk.

Sąd uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, ponieważ nie zachodzi żadna okoliczność wyłączająca winę w rozumieniu Kodeksu Karnego. Oskarżony nie dał posłuchu normie prawnej, mimo iż miał taką możliwość. Oskarżony jest osobą zdatną do zawinienia, ze względu na wiek, jak i poczytalność. Znajdował się on w normalnej sytuacji motywacyjnej, zatem można było od niego wymagać zachowań zgodnych z prawem, a nie zachowania realizującego znamiona przestępstw.

Mając na uwadze poczynione ustalenia faktyczne, analizując i oceniając w powyższy sposób zebrany w sprawie materiał dowodowy, nie budzi wątpliwości, iż zachowanie oskarżonego realizującego znamiona czynu zabronionego z art. 178a § 1 kk stanowi czyn zabroniony o dość dużym stopniu społecznej szkodliwości.

Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości Sąd kierował się w szczególności:

- rodzajem dobra naruszonego przez zachowanie oskarżonego jakim jest bezpieczeństwo w komunikacji;
- rozmiarami grożącej szkody - oskarżony poruszał się po drodze publicznej, w godzinach wczesno wieczornych czym stwarzał duże zagrożenie dla innych uczestników ruchu, czemu dał wyraz powodując wypadek;
- sposobem popełnienia czynu – zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu przekraczała trzykrotnie próg trzeźwości opisany w treści art. 115 § 16 kk;
- motywacją sprawcy – oskarżony nie miał żadnego powodu aby kierować pojazdem w stanie nietrzeźwości;
- popełnieniem przestępstwa z zamiarem bezpośrednim.

Natomiast zachowanie oskarżonego wyczerpujące znamiona przestępstwa z art. 177 § 1 kk w zw. z art. 178 § 1 kk stanowi czyn zabroniony o dużym stopniu społecznej szkodliwości.

Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości Sąd kierował się w szczególności:

- szczególnym rodzajem dobra naruszonego przez zachowanie oskarżonego jakim jest zdrowie człowieka;
- rozmiarem wyrządzonej szkody – pokrzywdzona doznała naruszenia czynności narządów ciała na okres powyżej 7 dni;
- rozmiarem grożącej szkody – swoim zachowaniem stwarzał on zagrożenie dla zdrowia i życia innych jeszcze uczestników ruchu drogowego;
- sposobem i okolicznościami popełnienia czynu – oskarżony był w stanie nietrzeźwości, ponadto nie było żadnych okoliczności, które stanęłyby na przeszkodzie aby mógł zachować się w sposób prawidłowy;
- naruszeniem podstawowych reguł ostrożności w ruchu drogowym przez oskarżonego.

Wymierzając karę Sąd uwzględnił na korzyść oskarżonego przede wszystkim uprzednią niekaralność M. S. (1). Ponadto oskarżony do dnia zdarzenia prowadził ustabilizowane życie rodzinne. Nadto przyznał się on do popełnienia zarzucanych mu czynów i żałował swojego zachowania.

Na niekorzyść oskarżonego, Sąd poczytał, przede wszystkim fakt, że zdecydował się on prowadzić samochód w stanie nietrzeźwości z bardzo błahego powodu tj. chęci odwiedzenia teścia.

Mając na uwadze powyższe kwestie, a także zważając, aby kara była współmierna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, a także, aby zrealizowała cele zapobiegawcze i poprawcze w stosunku do oskarżonego oraz wytyczne w zakresie prewencji ogólnej, Sąd wymierzył oskarżonemu:

- za czyn zarzucony w punkcie I aktu oskarżenia karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;
- za czyn zarzucony w punkcie II aktu oskarżenia karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 42 § 2 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego w związku ze skazaniem oskarżonego za czyn z art. 178a § 1 kk, środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, w ruchu lądowym na okres 3 lat. Zgodnie z powołanym przepisem, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, jest w stanie nietrzeźwości istnieje obligatoryjność orzeczenia tego środka karnego na okres nie krótszy niż 3 lata. Tym samym w przedmiotowym wyroku Sąd omyłkowo, dzieląc błąd prokuratora zawarty we wniosku złożonym w trybie art. 335 § 2 kpk nie orzekł tego środka karnego za czyn z art. 177 § 1 kk w zw. z art. 178 § 1 kk. Natomiast określając czas trwania tego środka, Sąd kierował się stopniem społecznej szkodliwości czynów oraz stopniem winy sprawcy. Zdaniem Sądu czas, na który orzeczono przedmiotowy środek karny spełni swoją rolę w zakresie prewencji szczególnej i ogólnej. Pozwoli na uświadomienie społeczeństwu, iż prowadzenie pojazdów w stanie nietrzeźwości jest nieopłacalne.

Wymierzając na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk i art. 86 § 1 kk karę łączną, Sąd mógł wymierzyć ją w granicach od 8 miesięcy pozbawienia wolności do 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności. Zgodnie bowiem z art. 86 § 1 kk Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy.

Zgodnie z art. 85a kk orzekając karę łączną, Sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Tym samym Sąd wymierzając karę łączną według regulacji obowiązujących po dniu 1 lipca 2015 roku, w znacznej części kieruje się podobnymi przesłankami o których mowa w art. 53 § 1 kk, dotyczącymi wymierzenia kary jednostkowej.

Przy wydaniu kary łącznej Sąd rozważa przede wszystkim, czy pomiędzy poszczególnymi czynami, za które wymierzono kary, istnieje ścisły związek przedmiotowy lub podmiotowy, czy też związek ten jest dość odległy lub w ogóle go brak.

Przestępstwa zarzucane M. S. (1) zostały popełnione w odstępie krótkiego okresu czasu. Przestępstwa te zostały wymierzone w takie same dobra chronione prawem – bezpieczeństwo w komunikacji. Okoliczności te przemawiają, za tym aby przy wymierzaniu kary łącznej zastosować zasadę absorpcji. Ponadto zdaniem Sądu stosowanie zasady absorpcji będzie uzasadnione wtedy, kiedy kilka przestępstw będzie społecznie odbieranych "jako pewna całość", tyle tylko że prawnie rozbita na osobne czyny. W takich przypadkach, z reguły, da się wyróżnić przestępstwo o charakterze podstawowym i inne przestępstwa o charakterze wobec niego podrzędnym. Taka sytuacja zachodzi w niniejszej sprawie. Oskarżony popełnił przede wszystkim czyn z art. 177 § 1 kk w zw. z art. 178 § 1 kk. Wcześniej natomiast dopuścił się czynu z art. 178a § 1 kk. Tym samym popełnione przez M. S. (1) przestępstwa pozostają ze sobą w pewnym związku. Za zastosowaniem zasady absorpcji przemawiają też wskazane powyżej okoliczności łagodzące.

Przestępstwo z art. 177 § 1 kk w zw. z art. 178 § 1 kk zostało popełnione nieumyślnie. Natomiast czyn z art. 178a § 1 kk został popełniony umyślnie. Okoliczności te razem ze wskazanymi już okolicznościami obciążającymi przemawiają natomiast za zastosowaniem zasady kumulacji.

Dlatego też mając na uwadze wszystkie powyżej wskazane okoliczności, Sąd wymierzając karę łączną 10 miesięcy pozbawienia wolności, zastosował zasadę asperacji, która jednak zbliżona jest praktycznie do zasady absorpcji.

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 kk wykonanie orzeczonej w stosunku do oskarżonego kary łącznej 10 miesięcy pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby 3 lat. W ocenie Sądu istniały wobec oskarżonego podstawy do warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. M. S. (1) nie był dotychczas karany. Można zatem wobec niego postawić pozytywną prognozę, iż pomimo warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary, będzie przestrzegał porządku prawnego i nie popełni ponownie przestępstwa. Za taką tezę przemawia także jego dotychczasowa postawa życiowa. Prowadził on bowiem ustabilizowane życie rodzinne. Pozwala to na przyjęcie, iż jego zachowania w dniu 21 października 2017 roku miały jedynie incydentalny charakter w jego życiu. Dlatego też Sąd zdecydował, że karą odpowiednią, która spełni zamierzone cele wychowawcze i zapobiegawcze wobec oskarżonego jest kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. W ocenie Sądu nie ma potrzeby izolacyjnego oddziaływania na postawę oskarżonego, a jedynie słusznym rozwiązaniem jest surowe napiętnowanie jego występów. W ocenie Sądu wyznaczony okres 3 lat próby pozwoli na weryfikację pozytywnej prognozy kryminologicznej postawionej wobec oskarżonego. Kara ta w połączeniu z efektywnie zastosowaną sankcją w postaci grzywny powstrzyma oskarżonego od popełnienia w przyszłości przestępstw, a w społeczeństwie wzmocni przekonanie o skuteczności udzielonej przez państwo ochrony prawnej.

Na podstawie art. 71 § 1 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego karę grzywny w wysokości 120 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych. Należy zaznaczyć, że wśród zastosowanych wobec oskarżonego kar, tylko kara grzywny podlega efektywnemu wykonaniu, stanowi zatem realną dolegliwość, jaka dotknie sprawcę pozostawiając go w przekonaniu negatywnej oceny czynów, których się dopuścił. Miarkując wysokość kary grzywny, oprócz okoliczności wskazanych powyżej Sąd miał na uwadze również sytuację materialną i osobistą oskarżonego. M. S. (2) jest osobą pracującą dorywczo, osiągającą dochód miesięczny w kwocie około 1700 złotych. Ponadto jest on osobą jeszcze dość młodą, zdrową i zdolną do wykonywania pracy zarobkowej. Dlatego też wysokość jednej stawki określona na kwotę 10 złotych jest adekwatna do jego aktualnych możliwości finansowych. Zdaniem Sądu orzeczona kara grzywny wyrobi i jednocześnie pogłębi przekonanie (zarówno wobec oskarżonego jak i społeczeństwa), że popełnianie przestępstw jest nieopłacalne.

Jak stanowi art. 43a § 2 kk w razie skazania sprawcy między innymi za przestępstwo określone w art. 178a § 1 kk sąd orzeka świadczenie pieniężne wymienione w art. 39 pkt 7 na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości co najmniej 5.000 do wysokości 60.000 złotych. Dlatego też orzeczono jak w punkcie 5 wyroku.

Mając na uwadze wszystkie powyżej wskazane okoliczności, zdaniem Sądu odpowiednią rekompensatą dla pokrzywdzonej w tej sprawie orzeczoną w formie nawiazki jest kwota 3.000 złotych. Zdaniem Sądu zasądzona kwota jest adekwatna do doznanych przez pokrzywdzoną cierpień fizycznych i psychicznych.

W niniejsze sprawie zabezpieczono jako dowód rzeczowy żarówkę kierunkowskazu tylnego lewego z (...) marki T.. Jest to rzecz należąca do pokrzywdzonej. Dlatego też mając na uwadze zakończenie postępowanie w I instancji i uznając, że dowód ten jest już zbędny dla potrzeb niniejszego postępowania orzekł w oparciu o treść art. 230 § 2 kpk o jego zwrocie na rzecz uprawnionego tj. A. K..

Na podstawie art. 627 kpk Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 187,84 zł tytułem zwrotu poniesionych wydatków. Na kwotę tą składają się:

- opłata przewidziana za udzielenie informacji z rejestru skazanych w wysokości 30 zł;

- ryczałt za doręczenia korespondencji w postępowaniu przygotowawczym oraz sądowym – łącznie 40 zł;

- opinia lekarska – 77,84 złotych;

- przechowanie zajętych przedmiotów – 40 złotych.

Natomiast opłaty od skazania zostały wymierzone oskarżonemu na podstawie art. 2 ust. 1 pkt. 3 w zw. z art. 6 oraz art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. nr 49, poz. 223 z 1983 roku z późn. zm.).